

CHILE-BULLETTINEN

NR 2 1973 PRIS 1KR

MARSVALET

FOLKMAKTEN

OKTOBERSTREJKEN

Detta nummer av Chilebulletinen har fått sin prägel med anledning av fyllnadsvalen till kongressen den 4 mars i år. Större delen av innehållet består av utdrag ur artiklar från Chile Hoy och andra chilenska tidskrifter.

Innehåll:

Redogörelse och analys av valresultatet.

Oppositionens enande och agerande för att söka störta regeringen.

Oktoberstrejken: analys av bakgrund och följder.

Försvarskommittéerna - nya organ för reell folkmakt.

JAP - folkliga kontrollråd mot spekulation och svartabörshandel.

MIR (vänsterrevolutionär rörelse) klargör sin inställning till bl.a. marsvalen.

Socialistpartiets generalsekreterare uttalar sig om valet

Kommunistpartiets generalsekreterare uttalar sig inför valet

CHILEKOMMITTEN

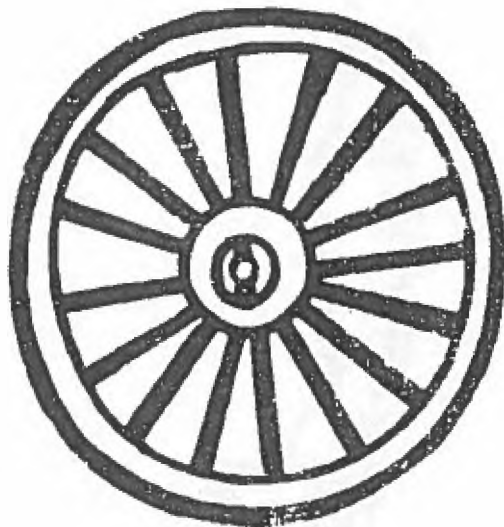
Kommittén ser som sin uppgift att genom olika slags solidaritetsaktioner, utgivning av bulletin, organiserande av demonstrationer, debatter mm, stödja det chilenska folkets- och folkfrontsregeringens kamp för socialismen samt sprida information om Chile och om imperialismen och dess verkningar.

Vill Du veta mer om Chile eller delta i någon av kommitténs arbetsgrupper kan Du kontakta någon av följande personer:

Anna Venegas tel. 45 58 39

Karl-Erik Jagare tel. 32 28 93

Anna-Karin Sjödin tel. 21 27 23

Medverkande i redaktionen

Karl-Erik Jagare

Bengt Ericson

Anna-Karin Sjödin

Sten-Sture Marklund

Tove Blom

Lars Palmgren

TRIUMF I CHILE: FOLKFRONTEN FICK HALV MILJON NYA RÖSTER

Folkfronten är de chilenska valens segrare. De halvt skämtsamma kommentarerna i svensk press om att alla partier i Chile utser sig själva till valens segrare, liknar mer sportjournalistik än politisk analys. För att kunna bedöma valresultaten, måste man titta närmare på de olika partiernas utgångspunkter inför valen. För det reaktionära högerpartiet Partido Nacional gällde det att uppnå 2/3 majoritet för att den vägen kunna avsätta regeringen. Kristdemokraterna, valens egentliga förlorare, betraktade valen som en folkomröstning där det gällde att genom 55% majoritet på legal väg störta regeringen. Oppositionspartierna, som inför valen samlats under beteckningen CODE (Confederación de la democracia), misslyckades i sina avsikter, trots en påkostad och hätsk hatkampanj mot UP. Slutsiffrorna, 54,7% för CODE och 43,4% för UP, visar istället att UP ökade sitt väljarunderlag med 7% jämfört med valen 1970. 7% innebär mer än 500.000 nya röster.

ATT NOTERA

Det är ännu omöjligt att analysera innebörden av valen för den fortsatta kampen i Chile. Den till UP:s förmån modifierade parlamentariska situationen innebär inte att genomförandet av UP:s program kommer att kunna påskyndas nämnvärt. Några intressanta slutsatser av marsvalen kan man dock dra.

- 1) Klasspolariseringen blir allt tydligare, även i valsemmanhang. Fidel Castros uttalande om att "borgarna lär sig snabbare än folket" verkar gälla även i chilenska val. I de mer utpräglade högerdisgriken har högerpartierna fått starkare stöd än vad vänstern fått i typiska arbetardistrikt, där kristdemokraterna fortfarande har fäste. Men allteftersom kristdemokraterna får svårare att upprätthålla sitt "progressiva" skimmer ökar UP:s stöd inom arbetarklassen.
- 2) Kontrasten mellan Santiago och resten av landet accentueras alltmer. I Santiago finns 40% av väljarkåren och en stor del av UP-väljarna.

Men valmaskineriet och valproceduren, skapad och styrd av borgarna, missgynnar UP. Detta beror på att det i tätbefolkade områden krävs många tusen fler röster per mandat än i glest befolkade områden, där oppositionen dominerar.

- 3) UP har fortfarande inget större stöd bland den kvinnliga befolkningen. En förklaring är att högerens anti-kommunistiska hatpropaganda främst riktat sig till kvinnorna.
- 4) Många förstagångsväljare stöder UP. Väljarkåren ökade från 3 miljoner 1970 till 4,5 miljoner 1973. Av 4 förstagångsväljare går 3 till UP och bara 1 till oppositionen. Bland första gångsväljarna märks en stor grupp som tidigare saknade rösträtt- analfabeter och ungdom över 18 år.
- 5) Valdeltagandet, 81,2%, var det högsta under de senaste 20 åren. Det innebär bl.a att såväl oppositionen som UP lyckades mobilisera en hel del väljare som i vanliga fall inte skulle ha röstat.

Ställningen i parlamentet

1. Deputerade(partifördelning) 1973-77

CODE	70	73	UP	70	73
Kristdemokraterna	47	50	Socialistpartiet	14	28
Nationalpartiet	33	34	Kommunistpartiet	22	25
DR	4	2	Radikala partiet	12	5
PIR	9	1	MAPU	0	3
			API	0	2
			Kristna vänstern	9	1
Totalt				57	63

2. Senatorer(partifördelning) 1973-81

CODE	70	73	UP	70	73
Kristdemokraterna	11	10	Socialistpartiet	2	5
Nationalpartiet	1	4	Kommunistpartiet	3	5
PIR	2	0	Radikala partiet	1	1
DR	2	0	API	1	0
			Kristna vänstern	1	0
Totalt				8	11

Valen får tolkas som en avsevärd framgång för UP. Men de nya 9 mandat i parlamentet räcker inte för att förhindra att oppositionen blockerar nya lagförslag. Den parlamentariska situationen kommer även i fortsättningen att bromsa och tidvis kanske låsa den revolutionära utvecklingen i Chile. Borgarna har fortfarande kontrollen över massmedia, parlamentet och stora delar av ekonomin. Vad som krävs från arbetarklassens sida är organisation och mobilisering. UF har visserligen för ytterligare en tid framt regering-makten- däremot lånat från den verkliga makten. De reaktionära krafterna, såväl nationellt som internationellt, kommer inte att ge upp kampen. Nu mer än någonsin behöver den chilenska arbetarklassen vårt stöd i kampen för ett socialistiskt samhälle.

HÖGERNS REAKTION MOT FOLKFRONTEN: LÖGNER, MORD, TERROR

Sedan försöken att hindra folkfrontsregeringen, UP:s, maktövertagande den 4 nov. 1970 misslyckades, har den chilenska högern steg för steg återhämtat sig. Man har mobiliserat sina baser (lagliga och olagliga), försäkrat sig om utlänskt stöd och i samband med det återupptagit vissa "försvagate" kontakter (så har t.ex. den förre presidenten, kristdemokraten Eduardo Frei under 1972 varit en flitig gäst i USA). Utifrån detta har man sedan utformat strategin i sin nya kampanj.

Den "chilenska högern" är en politiskt oprecis term. Med högern avses i det här fallet den politiska ledningen hos oppositionspartierna dvs kristdemokraterna (Partido demócrata cristiano) PDC) och nationalistpartiet (Partido Nacional, PN).

Det följande är ett försök att kartlägga den chilenska oppositionens strategi, och bör kunna ge en bild av vad en socialistisk rörelse i ett kapitalistiskt land har att arbeta emot.

Vilket är då högers strategiska mål? Att nå fram till en definition av detta, har medfört vissa motsättningar inom oppositionen. Resultatet har blivit en kompromiss av två mer preciserade alternativ nämligen antingen att a) störta UP eller b) försvaga UP bit för bit och vid presidentvalen 1976 få in Eduardo Frei för en ny period.

Nationalistpartiet står för den förra linjen och kristdemokraterna för den senare. Kompromissen har blivit att tills vidare gå på linje b, med möjligheter till förändringar. Det innebär att högern vid lämpligt tillfälle, och om vissa upproriska militärer stöder det, går över på linje a (olaglig kupp).

I det schemat finns en annan variant, den att det uppstår möjligheter till a) en laglig kupp, varvid UP får att återvinna mark bryter mot konstitutionen eller b) en isolering av UP institutionellt och juridiskt-politiskt,

där UP ser sig tvingat att gå utanför lagen.

Förutsättningen för de två senare alternativen var att oppositionen skulle få en överväldigande majoritet i parlamentsvalen den 4 mars. (Med 2/3 majoritet kunde då parlamentet ha avsatt Allende, sk konstitutionell anklagelse som redan praktiserats för att avsätta ett antal UP-ministrar. I det senare fallet räcker det emellertid med enkel majoritet, minst hälften av rösterna). De två senare alternativen, dvs då UP går utanför lagen, ger oppositionen alla möjligheter att triumfera, åtminstone på kort sikt.

HUR ARBETAR HÖGERN FÖR ATT FÖRSVAGA UP?

Det gäller framför allt att försvaga regeringens ställning bland de massor, som stödjer den eller skulle kunna stödja den. UP befinner sig i ett övergångsstadium, ackumulerar styrka för att krossa monopolkapitalets, godsägarernas, bankernas och de internationella konsortiernas makt. I det läget gäller det för högern att UP inte ackumulerar styrka och att den styrka, som finns, försvagas. Vilka metoder använder då oppositionen för att nå sitt mål?

Den viktigaste metoden hittills har varit att framkalla varubrist. Många varor saknas idag i Chile, eller finns enbart på svarta marknaden. Den taktiken försvagar regeringens ställning hos medelklassen, som är van vid en viss standard, och som är just den grupp regeringen måste vinna eller åtminstone neutralisera.

En annan metod, där högern utnyttjar UP:s ofullkomlighet i kampen mot korruption och byråkrati, består i att systematiskt, med utnyttjande av den kvantitativa överlägsenheten i masskommunikationsmedel, attackera UP-funktionärer. Med exempel försöker man visa att UP och dess ledare inte skiljer sig från sina företrädare. Att miljonärslöner fortfarande förekommer. Att de statligt tillsatta cheferna för exproprierade företag direkt övertar de tidigare direktörernas roll. Att presidenten själv är införestädd med denna situation osv. Metoden går ut på att sprida den uppfattningen att situationen i Chile förändrats enbart till namnet.

Högerns strategiska mål (se ovan) uppnås genom följande delmål:

1.

Första delmålet: Ekonomiskt misslyckande för UP.

Det gäller att sprida den uppfattningen att UP inte har några möjligheter att förbättra arbetarklassens situation genom att de utländska företagen inte placerar kapital i Chile, att de inhemska företagen inte återinvesterar sina vinster i landet, att alla människor inser UP:s oförmåga och att den socialistiska modellen för utveckling helt misslyckats etc.

VAD HÖGERN VUNNIT

- Minskat stöd till UP på grund av inflationen (ca 150 % under 1972)
- Minskat förtroende för den socialistiska ekonomin

2.

Andra delmålet: Att skapa en anti-UP-inställning inom försvaret. För att nå det målet har oppositionen använt följande metoder:

1. "Bildn av Chile"

Metoden började användas i samband med presidentvalet 1970. Högern satte igång en serie attentat, avsedda att inom och utom Chile visa att det i Chile rådde ett kaotiskt, anarkistiskt tillstånd där lagar och konstitution var satta ur spel. Metoden har ytterligare systematiserats och utvidgats sedan 1970. Regeringen anklaras för oförmåga och svaghet. De illegala jord- och fabriksokupationerna i förströas av högern för att skapa ett intryck av att det i Chile inte finns lag och ordning, att var och en gör som han/hon vill. (I samband med jordokupationer har vissa ledare inom nationalistpartiet uppmanat sina anhängare, storgodsägarna, att ta lagen i egna händer. Partiets ungdomsförbund manar sina medlemmar till "civilmotstånd". Högern försöker också få fram totalitära och antidemokratiska tendenser inom UP-regeringen. Man säger att regeringen inte respekterar de lagar och den konstitution som den säger sig försvara. "El Mercurio", landets största tidning, säger att det råder diktatur i Chile. Oppositionspartierna säger att Chile är på väg mot fascism. Anklagelserna förs fram t ex i samband med statens inköp av privata företag eller vid expropriation av vanskötta företag. Högern påstår också ofta att det existerar beväpnade grupper förutom den ordinarie militären. Denna anklagelse används flitigt just för att påverka armén mot UP.

Exempel från andra halvåret 1972:

- påstådd vapensmuggling med säkerhetspolis och inrikesministern inblandade.
- påstådd vapensmuggling i flygplan tillhörande LAN, det statliga flygbolaget.
- regeringens beslut om fri lejd till Cuba åt de argentinska revolutionärerna, som i augusti '72 kapade ett plan och flydde från Rawson.
- påstådda fall av beväpnade vänstergrupper med utländskt inslag (Tupamaros): Dessa och andra händelser utnyttjas av högern för att skapa oro inom armén och på så sätt vinna den för en UP-fientlig mobilisering.

Dessutom försöker man i alla sammanhang att påvisa en djupgående institutionell konflikt inom statsmakten.

2) Kontakter armén-oppositionen

Detta sker dels genom officiella kontakter, där ledningen för oppositionen sammanträder med höga militärer för att anmäla förekomsten av beväpnade vänstergrupper, dels genom försök att skapa en ledarfigur för militären. Högern satsade från början på Roberto Viaux, den man som nu sitter fängslad för mordet på förre ÖB, general Schneider. (Hösten 1970 mördades general Schneider av en grupp fascister. Höga militären var inblandade i mordet. Avsikten var att ge "vänsterextremistgruppen" MIR skulden. Mordet var ett led i en serie attentat, avsedda att motivera ett militärt maktövertagande. Detta misslyckades. Efter detta frystes kontakterna mellan armén och oppositionen ned för en tid. På sista tiden har emellertid Alberto Labbés namn börjat synas och höras alltmer. Labbé är f.d. chef för Militärakademien och inskriven i nationalistpartiet, som ställt upp honom som kandidat till en plats som senator i marsvalen -73. Det har också bildats civil-militära kampkommittéer för att stödja hans kandidatur

3.

Tredje delmålet: Att ena oppositionen och splittra UP.

Högerkrafterna lyckades ena oppositionen till valsamverkan i fyllnadsvalen 1972. Till parlamentsvalen i mars -73 gick de fram med gemensamma listor. Samtidigt har högern försökt slå sprickor i UP, framkalla intern rivalitet samt isolera president Allende. De har försökt skapa oenighet dels mellan regeringen och de olika UP-partierna, dels mellan de i UP ingående partierna. Dessutom ger högerpressen stor publicitet åt "vänsteralternativen till UP" för att på så sätt försvaga Folkfronten.

För att uppnå delmål tre har bl a följande vägar prövats:

1. CODE (Condederación de la democracia) kallas det oppositionsblock som enades inför marsvalen -73. Problemet var att vinna kristdemokraterna för idén. Den "liberala" eller sk "jugoslaviska" falang inom det kristdemokratiska partiet som söker visst samarbete med regeringen, har emellertid bearbetats hårt, delvis isolerats från partiet och till slut fått ansluta sig till Freilinjén.

2. Radikala partiet (PR) kan något schematiskt sägas utgöra UP:s högerflygel. (Det lilla socialdemokratiska partiet i Chile uppgick 18 1972 i PR).

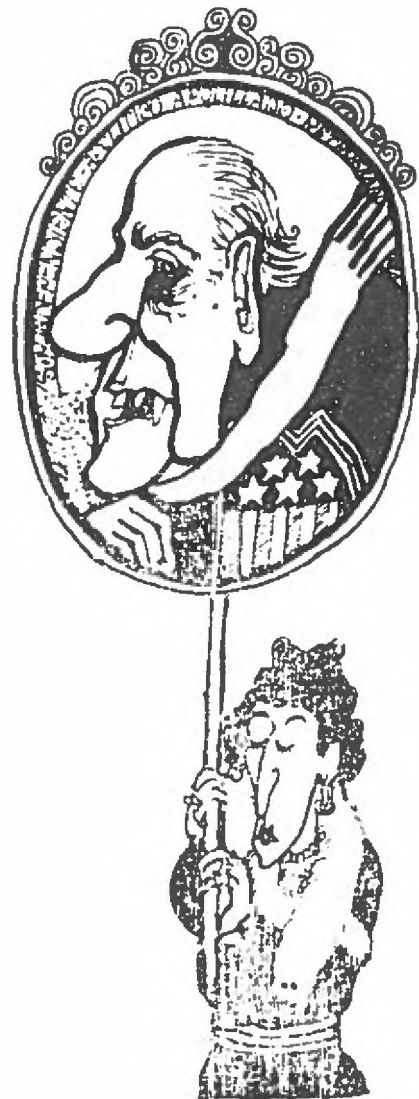
Partiet har sedan UP:s triumf ständigt bearbetats i splittringssyfte av oppositionen. Resultatet blev utbrytninge PIR (Partido de Izquierda Radical), som

nu tillhör oppositionen och står till höger om radikalpartiet, PR.

3. Kommunistpartiet uppges stå i allt starkare motstånd till resten av UP-partierna. Bilden av ett parti "fullständigt i Moskväs händer", som försöker tillvälla sig hela regeringsmakten, förekommer flitigt i den borgerliga pressen. Å andra sidan framställs kommunistpartiet även det i borgarpressen, som ett alltför försiktigt, reformistiskt parti. Två olika sätt att försöka isolera ett viktigt parti från övriga UP.

4. President Allende framställdes till en början som den maktfullkomlige, som skall bestämma allt och som inte lyssnar till folkviljan. Under senare tid har rena personangrepp och systematisk smutskastning blivit populärt. Presidenten påstås vara kraftigt berusad vid viktiga förhandlingar etc.

5. MIR (Movimiento de Izquierda Revolucionaria) sätts upp som det revolutionära alternativet till UP. Speciellt under april-maj 1972 fick MIR-dokument, kritiska mot UP, förstasidor och huvudrubriker i högerpressen.

4.

Fjärde delmålet: Internationell isolering av UP-regeringen.

Kontakter tas med fascistregeringar i Latinamerika. Den tidigare nämnde Alberto Labbé har besökt Brasilien och Paraguay. Från Bolivia opererar den f d chilenske generalen Marschall.

Uppgifter sprids också om ett land under "marxistisk diktatur", utan press- och yttrandefrihet, och där det råder totalt ekonomiskt och politiskt kaos. Kampanjen leds av reaktionärer i exil i tex Miami, Buenos Aires och provinsen Mendoza i Argentina. Högern försöker dessutom på olika sätt att skapa gränsproblem. Höster 1972 gavs stor publicitet åt en väntad boliviansk mobilisering för krig mot

Chile.

USA:s och de multinationella företagens inrigning av Chile är också väl känd. Denna krigsföring yttrar sig bl a i strypta krediter, problem i samband med förhandlingarna om Chiles utlandsskuld, Kennecotts kopparembargo etc. Syftet är att framställa Chile som ett land i total bankrutt. I denna krigsföring spelar den inhemska högern en viktig roll. Senatorer, ex-ministrar och oppositionspress framträder med skildringar av kaotiska förhållanden. Allt detta avsett att undergräva landets finansiella anseende och försvåra handelsutbytet.

5.

Femte delmålet: Kontroll av kommunikationsmedlen.

I den politiska kamp, som idag förs i Chile, är det av avgörande betydelse hur idéer och ståndpunkter sprids. Högern kontrollerar majoriteten av masskommunikationsmedlen. I vissa provinser har den närmast monopol på tidningar och radiostationer. Den enda tidningspappersproducerande industrin i Chile är "La Papelera". Företaget finns med på UP:s lista över de 91 företag, som skall övergå i samhällelig ägo. Övergången skall ske genom att staten köper upp aktiemajoriteten. Högern har utövat påtryckningar på aktieägarna att inte sälja till staten, skapat splittring mellan de anställda arbetarna och bildat "vita garden" (beväpnade fascistgrupper) inom företaget för att försvaga den fackliga kampen. Högersändaren Radio Agricultura stängdes under 1972 p g a samhällsomstörtande propaganda (Konstitutionen ger presidenten rätt att på det sättet förhindra spridandet av alarmerande, provocerande

inslag). Genom juridiska manövrer lyckades emellertid högern återfå sändningstillståndet för stationen. Allmänt sett har högern på grund av kvantitativt överläge större möjligheter att koordinera och genom massiva insatser sprida UP-fientlig information.

6.

Sjätte delmålet: Försvar av det privata ägandet av produktionsmedlen.

Detta mål har direkt anknytning till försöken att försätta UP i en situation av ekonomiskt misslyckande. Utan kontroll över de viktiga delarna av landets ekonomi-jordbruket, industrin och bankväsendet- kan inte UP genomföra vare sig socialistisk planering eller socialistisk ekonomi.

Förutom att oppositionens kontroll över

produktionsmedlen inskränker regeringens möjligheter att föra en självständig ekonomisk politik, har den också praktisk betydelse för högerns kampanjverksamhet. Så länge de äger gods, industrier, några banker och nyckelindustrier, kan de, till viss del oberoende av utländsk hjälp, finansiera sin propaganda.

En av de tre sektorer, som enligt UP:s program skall utgöra den chilenska ekonomin, är den sociala sektorn. De två övriga är den privata och den "blandade" sektorn. Högern har använt sig av den borgerliga lagstiftningen och andra påtryckningsmedel för att förhindra uppbyggandet av den sociala sektorn.

De har t e x motsatt sig anslag till CORFO, statens organ för att köpa upp aktier i de företag, som skall ingå i den sociala sektorn. En annan metod som används är att genom överklaganden i diverse byråkratiska instanser förhåla processen.

Högern har också försökt återta ockuperad jord samt sabotera produktionen på de av UP övertagna jordbruksenheter. Militanta fascistgrupper opererar fortfarande på landsbygden.

7.

Sjunde delmålet: Konstitutionell inringning av UP.

Högern försöker driva UP till ett desperat läge, där regeringen ser sig tvungen att bryta mot konstitutionen. Det gäller för högern att snärja UP i ett system av lagar, förordningar etc, inom

vilket regeringen inte ser någon
möjlighet att arbeta i socialistisk
riktning. Genom att utnyttja sin majoritet
i parlamentet har högern skapat ett makt-
instrument som motvikt till regeringen.
(genom att gå emot företagsexpropriationer
avsätta ministrar etc).

För delmål sju var marsvalen av av-
görande betydelse. Om högern vunnit,
skulle konstitutionen ha förändrats
och de förstatligade industrierna och
bankerna återlämnas i privat ägo.
Men UP förbättrade istället sin
ställning i parlamentet. Det innebär
att den påbörjade utvecklingen kan
fortsätta -även om högern tar till
väpnad kamp. Det blir då oppositionen
som reser sig mot konstitutionen och
lagarna.

OKTOBERSTREJKEN GAV LÄRDOM FÖR FRAMTIDEN

Oktoberkrisen -72 lämnade många viktiga lärdomar för den framtida kampen i Chile.

För att kunna definiera en korrekt politisk linje för det chilenska proletariatet, krävs en analys av oktoberkrisen.

Det hävdar MAPU i en skrift som är ett försök till en sådan analys.

Följande artikel är en sammanfattning av denna skrift.

Bakgrunden till krisen

De förhållanden som skapade oktoberkrisen hade sina rötter i såväl UP:s misstag som framgångar.

UP har under sin regeringstid framförallt riktat sig mot imperialisterna, latifundisterna och monopokapitalisterna. Bankerna och kopparen har nationaliserats jordreformen har intensifierats och den folkliga makten har utvecklats. Resultatet har blivit en djup söndring av den chilenska kapitalismen och den borgerliga staten samt en intensifiering och fördjupning av dess motsättningar. Klasskampen har skärpts mer än någonsin tidigare.

Den reaktionära borgerligheten reagerade till en början som ett skrämt djur på denna utveckling. Men oppositionen lyckades så småningom, bl. a beroende på UP:s felaktiga bedömning av motsättningarna inom det krist-demokratiska partiet, att enas kring en gemensam taktik.

Denna taktik tog sig bl. a följande uttryck:

1. Högern försökte undergräva regeringens ekonomiska politik genom direkta sabotage vägran att introducera innovationer i fabriker, valutaspekulation och valuta-smuggling samt genom att inte utnyttja den fulla produktionskapaciteten.

2. Genom direkta aktioner (exempelvis hamstring, följt av skräckpropaganda framförallt riktad mot småborgerligheten och mellanskikten) försökte högern skapa subjektiva förutsättningar (panik och osäkerhet) för en verklig ekonomisk kris.

3. Högern organiserade en intensiv och koordinerad propaganda mot regeringen. Det genomgående temat var regeringens "illegalitet".

Fiendens taktik

Det var imperialisterna och monopolkapitalisterna som stod bakom offensiven mot UP. Taktiken från dessa grupper sida var att inte agera politiskt. För första gången tog arbetsgivarna själva ledningen för en offensiv. Detta åsidosättande av partierna syftade till att dölja de realpolitiska målen. Genom att försöka ge konflikten ett sken av facklig kamp skulle man skapa respekt för aktionerna och locka till sig sympatisörer.

Syftet var att visa att UP:s fiender inte bara fanns bland storföretagarna - att kampen inte stod mellan monopolkapitalet och regeringen, utan mellan mellanskikten och regeringen. Konflikten tog sig bl. a följande uttryck:

- Genom en tidsmässigt obegränsad strejk försökte man skapa en kaotisk situation
- Den reaktionära propagandan, som beskrev regeringen som illegal och totalitär, intensifierades.
- Det igångsattes en kampanj som syftade till att skärpa motsättningarna inom armén.

Regeringens och folkets svar

Alltifrån början av offensiven deltog folket aktivt. Men det räckte inte med massiva demonstrationer för att möta offensiven. Det blev nödvändigt med en maximalt utvecklad kontakt mellan arbetarklassen och regeringen. Reaktionens planer på att paralysera landet, öppnade nya områden för folkets agerande. Dessa nya aktionsformer kom att gå utanför de byråkratiska apparaterna.

UP:s svagheter

För att möta en ideologisk offensiv av detta slag krävs en enhetlig politisk ledning - ett centralt kommando som planerar och leder en motoffensiv.

Enligt MAPU har UP saknat en ledning av detta slag. På grund av detta har UP inte förmått gå till motattaack

i den ideologiska kampen. Huvuddelen av fiendens propaganda riktade sig gentemot de sociala mellanskikten. På den punkten har UP inte förmått förklara och utveckla den ekonomiska politik som på lång sikt kommer att gynna dessa skikt.

Lärdomar av krisen

Attacken i oktober -72 klarlade på ett tydligt sätt fiendens syften. UP ställdes inför en ny situation - en situation som inte bara innebar en skärpning av klasskampen utan också krav på förberedelser inför ett inbördeskrig.

Under krisen blev det nödvändigt att förstärka de former för folkmakt som uppstod. Det blev nödvändigt att centralisera och koordinera dessa organ på kommunal, provinsieell och nationell nivå.

Nu, när krisen övervunnits, är det nödvändigt att befästa de folkliga organisationer som uppstod under krisen. Det blir också alltmer nödvändigt att utveckla folklig kontroll på det ekonomiska området.

Enligt MAPU har det centrala problemet, uppbyggnaden av de väpnade styrkorna, ännu inte lösts.

Vad som karaktäriserar situationen idag är en instabil jämvikt - en jämvikt som när som helst kan rubbas. Den offensiv som påbörjades i oktober har långt ifrån avslutats.

TRABAJANDO MUY UNIDOS
--- / VENCEREMOS /

OKTOBERSTREJKEN -72, SOM INNEBAR STORA SVÄRIGHETER FÖR DET CHILENSKA FOLKET, PIDROG SAMTIDIGT TILL ATT PÅSKYND A MOBILISERINGEN OCH ORGANISERINGEN. ARBETARNA OCH BÖNDERNA MÅSTE ETABLERA SINA MAKTTÄLLNINGAR PÅ ARBETSPLATSERNA, INTE BARA FÖR ATT GARANTERA ATT PRODUKTIONEN FUNGERADE NORMALT, UTAN OCKSÅ FÖR ATT FÖRSVARA SIG MOT DEN KLART KONTRAREVOLUTIONÄRA STREJKEN.

ALTERNATIV FOLKMAKT VÄXER FRAM

Strejken, som påbörjades av åkerlägarna men sedan kom att samla stora delar av affärs- och fabriksägarna, skapade stora transport och distributionsproblem. Försvarskommittéerna (Comandos Comunales), skapades för att avhjälpa bristen på livsmedel. De bildades direkt på arbetsplatserna och i bostadskvarteren. På landsbygden fick de gamla bonderåden (Consejos Campesinos) nytt liv och nya råd bildades. Strejken ökade aktiviteten hos alla organisationer på lokal nivå - kontrollråden, grannråden, mödracentralerna. Det blev försvarskommittéernas uppgift att samordna dessa organs arbete. Förutom samordningsarbete, distribution och transport av förnödenheter blev det också nödvändigt att försvara fabriker, lantbruk, vägar och järnvägar mot sabotageaktioner från höger.

Basdemokrati

Tillsammans med JAP och bonderåden, innebär försvarskommittéerna ett viktigt steg i skapandet av nya demokratiska organ i Chile. En ny form av demokrati, formad nedifrån och uppåt och med direkt folkrepresentation, håller på att utveckla

Grunden för en ny stat

Denna nya demokrati utgör grunden för en ny stat i Chile - en stat som kommer att utgöra basen för den socialistiska demokratin. Den utvecklas ur den praktiska revolutionära kampen bland de mest eftersatta skikten i det chilenska samhället. Denna utveckling är nödvändig för skapandet av en framtida proletär demokrati.

Omdiskuterad maktfaktor

Hur ska man tolka den makt som försvarskommittéerna besitter? Är de alierade med folkfrontsregeringen eller representerar de en alternativ maktfaktor? Både och. Regeringen har hela tiden stött försvarskommittéernas utveckling och ledningen består oftast av UP-människor. Men sam-

tidigt utvecklas kommittéerna utanför folkfrontens ram. Den borgerliga statens strukturella karaktär begränsar naturligtvis utvecklandet av den alternativa makten. Idag tillåts kommittéerna bara inom ramen för den borgerliga staten. Det är därför nödvändigt att skapa en ny stat i folkets tjänst. Den reella arbetarmakten skapas aldrig genom att man på legal-juridisk väg erövrar vissa delar av den borgerliga staten.

Fortsatt mobilisering

Arbetarklassens framsteg under oktoberkrisen måste konsolideras och förstärkas. Det är alla vänstergrupper i Chile eniga om. De bakslag som de reaktionära krafterna tillfogades under den misslyckade strejken är endast tillfälliga. De har nu dragit sig tillbaka för att ta nya krafttag, för att vid lämpligt tillfälle slå till. Deras mål är naturligtvis att likvidera den revolutionära processen. Det är en realitet vänstern måste ta hänsyn till. Därför måste framstegen fördjupas och mobiliseringen intensifieras.

Kontrollråden - organ mot spekulat och svart marknad

Den chilenska ekonomin är ansatt från flera håll. På det internationella planet krigföring genom blockad, koppar-embargon etc. På det nationella planet kämpar UP mot spekulat

ion, härtstring och en växande svart marknad.

KONTROLL- RÅDEN

Kontrollorgan för folkmakt

Men det chilenska folket står inte handfallet inför den krisartade situationen. Efter oktoberstrejken -72 har det spontant börjat uppstå b

Statliga kontrollorganen otillräckliga

Statliga kontrollorgan kontrollerar 35% av produktionen. Oktoberstrejken visade att dessa statliga organ spelar en viktig roll när det gäller produktion distribution och marknadsföring. Men de är inte tillräckliga. Det är här JAP kommer in i bilden.

Vad är JAP?

Kontrollråden bildas kvartersvis. Ett råd består av 5 ledamöter, som väljs bland sk grannråd (Juntas de Vecinos), mödracentraler och småhandlare. Kontrollrådets syfte är att kontrollera mellan-händer och prissättning i kvarters-butikerna. Det har också till uppgift att avslöja hemliga varulager. Av de varulager som upptäcktes mellan jul och nyår, avslöjades 80% just av kontroll-råden. Under samma period upptäcktes nära 2000 kött djur som var på väg att skickas till hemliga slakterier. Kontroll-rådets arbetsuppgifter har undan för undan utvidgats. De har mer och mer

kommit att bli folkförsamlingar med 300-400 människor samlade vid kvarters-möten. I Santiago finns det i alla kvarter. Kontrollråd i alla kvarter.

Inspektörer utbildas

I råden ingår också "egitimerade" inspektörer med rätt att utkräva bötessummor vid upptäckten av spekulationsfall och hemliga varulager. För blivande inspektörer organiseras kurser där de framförallt lär sig att informera om ekonomins och handelns sociala funktion. Ånga af

Prislistor på de vanligaste varorna

I många kvarter sätter kontrollråden upp prislistor över de vanligaste livsmedlen. An ra delar ut stencillerade prislistor direkt till hushållen. Myligen lagstiftades om att affärshand och producenter måste prismärka sina produkter.

Folkbutiker bildas

I vissa kvarter har det också bildats folkbutiker som distribuerar livsmedels-korgar till hushållen i kvarteret. Mot uppvisande av ett köpkort får varje familj en kort per vecka. Korgarna innehåller 22 av de vanligaste varorna: tändstickor, tandkräm, tvättmedel, tvål, mjöl, spagetti, ris, socker, salt, smör, olja, choklad, nescafé, kondenserad mjölk mm. Systemet med folkbutiker är ett viktigt steg framt även om det återstår många problem att lösa. Avgörande för om de nya frivilliga kontrollorganen skall fungera är att folket organiserar sig och tar försörjningsproblemet i egna händer.

MIR (Movimiento de izquierda revolucionaria) bildades 1965 som en vänsterrevolutionär rörelse vid universitetet i Concepción. Flera vänstergrupper enade sig då om den väpnade kampen som strategi för revolutionen i Chile. Under Freis regeringstid arbetade MIR underjordiskt. Efter UP:s valseger har MIR börjat arbeta mer öppet, organiserat jordockupationer i Cautínprovinsen etc. MIR stöder i stort UP:s program men ingår inte i Folkfronten. I den sammanfattning av ett tal som följer, klargör MIR sin inställning till bl.a marsvalen

DEN REVOLUTIONÄRA VÄNSTERN STÖDER U P

Miguel Enriquez, MIR:s generalsekreterare, talade vid mötet om den kris som kapitalismen idag genomgår i Chile. Socialismen har inte misslyckats i Chile helt enkelt därför att det inte finns någon socialismen. Den kris Chile befinner sig i är inte socialismens kris. Det är en kris i Chiles kapitalistiska system. Regeringens reformistiska sektorer har varken försökt åstadkomma en arbetar- och bonderrevolution eller ett socialistiskt samhälle. De försöker istället på reformistisk väg, genom ett accepterande av de normer som ställs upp av den borgerliga staten, lösa kapitalismens kris.

FREI FÖRSÖKER ÅTERIGEN LURA FOLKET.

MIR riktade vid mötet hård kritik mot Frei, den föregående presidenten, och hans försök att föra folket bakom ljuset. "Försök inte att uppträda som medicinmannen som återuppbygger nationen." Frei misslyckades med att lösa kapitalismens kris. Det enda regeringen Frei lyckades med var att till ett lågt pris sälja det nationella oberoendet till imperialismen och skapa rikedomar åt sig själva och sina allierade. "Herr Frei - Ni kommer inte att lyckas lura folket en gång till".

REFORMISTERNA BÄR SKULDEN TILL LIVSMEDELSKRISTEN.

Efter kritiken mot Frei, angrep Enriquez reformisterna. "Reformisterna undviker att angripa problemen vid roten och gör dem därför ännu all-

varligare. De försöker skapa social fred genom att respektera det borgerliga systemet och arbetsgivarna i hopp om att dessa skall "uppföra sig bättre" och "samarbeta för utveckling".

Reformisterna har givit kapitalisterna sådana prisgarantier att inflationen underblåsits.

Men reformisterna är för MIR inga fiender. "Vi vet att reformisterna varken är fiender till arbetarklassen, medlemmar av borgerliga fraktioner eller kontrarevolutionära agenter.

Men deras förlikningspolitik skadar allvarligt arbetarklassen och folket."

KRISEN I CHILE KAN LÖSAS.

"Den kris Chile genomlever har utan tvekan en lösning. Men krisen kan lösas enbart utanför och mot det kapitalistiska systemet.

Folkets väg är inte Freis eller Jarpas. Arbetarklassen och folket är redan inne på sin egen väg. På den vägen har försvarskommittéerna och bonderåden tillkommit.

Krisen kan lösas - inte genom respekten

för en mäktig arbetsgivarsektor utan tvärtom genom att överta instrumenten med vilka de sår hunger, varubrist och spekulation."

BETYDELSEN AV MARSVALEN.

Valen i mars är enligt MIR en avgörande konfrontation. En stor grupp förstagångsgångsväljare tillkommer, ungdomar över 18 år och analfabeter.

Fortfarande finns det dock tiotusentals soldater och underofficerare som inte har rätt att rösta.

"Valen i mars är av speciell betydelse. Dess resultat kommer att ge mer eller mindre legitimitet åt folkets fortsatta kamp. Valen kommer dessutom att ha en mobiliserande och organiserande karaktär. Jarpa jagar röster för att legitimera kriget och repressionen mot folket. Frei försöker binda upp regeringen, få den att ta steg tillbaka för att sedan kunna störta den. Reformisterna är övertygade om att man genom valen kan nå den verkliga makten och erövra ett "folkets parlament".

Det är inte bara genom att uppnå majoritet i parlamentet som folkets styrka ökar. En eventuell parlamentarisk majoritet tjänar inget till om den inte stöder sig på folkets organisatoriska kraft.

Vi skall kämpa för att vinna majoriteten av folket för att sedan upplösa parlamentet och inrätta folkförsamlingar.

DAGENS UPPGIFTER FÖR FOLKET OCH REVOLUTIONÄRERNA.

En mängd aktuella uppgifter för alla revolutionära krafter i Chile räknades upp:

- utan fruktan driva fram direkta massaktioner
- utveckla en revolutionär, folklig makt som alternativ till den borgerliga staten
- förstärka och utveckla försvarskommittéerna
- kämpa för kontrollen över livsmedelsförsörjningen
- bekämpa svarta marknaden och spekulationen
- förstärka JAP (folkkommittéer för kontroll av livsmedelsdistributionen)
- kämpa för en jämlik och rättvis fördelning av livsmedlen
- med hela folket kämpa för underoffi-

MIR-TAL INFÖR VALET

MIR OCH VALET.

Varför deltar vi då i dessa val?

Vi deltar för att genom valen vinna så mycket styrka som möjligt.

Vi skall, genom valkampen och ett revolutionärt program, försöka sätta folkets kamp på landsbygden, i fabriker och fattigkvarter.

Vi deltar i dessa val för att skapa kris i parlamentet och det borgerliga systemet. Vi kommer i valen att stödja socialistpartiet och kristna vänstern (Izquierda Cristiana). Vi kommer att stödja dessa två partier därför att de har ett politiskt program som utan vara identiskt med vårt, överensstämmer på viktiga punkter och öppnar vägen för en revolutionär politik."

cerarnas och soldaternas värdighet och rätt att rösta

- sätta folket och revolutionärerna inom och utanför UP
- maximalt utveckla valaktiviteten med en revolutionär politik
- försvara arbetarföretagen
- förhindra återlämnande av arbetarföretagen

REVOLUTIONEN HAR JUST BÖRJAT.

"Arbetarklassen börjar utveckla sin avant-garde-roll, den vinner kraft och frigör sig från reformismen och den borgerliga staten.

Organ för verklig folkmakt håller på att uppstå genom försvarskommittéerna och socialistpartiet. Kristna vänstern och andra vänsterorganisationer har redan manifesterat sitt stöd och inriktat sina krafter på de nya organen för folklig makt. Arbetarklassen kan bara gå framåt om en av regeringen oberoende folkmakt utvecklas och förstärks, den makt som håller på att byggas upp är demokratisk i sitt sätt att fungera. Den är ett alternativ till den borgerliga makten.

SOCIALISMEN ELLER FASCISMEN !

Parlamentsvalen den 4 mars fick en helt annan karaktär än de traditionella, nästan rituella val, som vanligtvis hålls i Chile.

Den mest markanta skillnaden låg mera i arbetarnas agerande än i kandidaternas valkampanjer.

Av alla de kandidater som ställde upp i valet var Carlos Altamirano, återvald senator i Santiago, den som uppvisade den mest stridbara attityden. Altamirano, advokat och socialistpartiets 48-årige generalsekreterare, använde ett aggressivt språk mot de reaktionära krafterna och en hård attityd mot de sociala krafter som i grunden är motståndare till de revolutionära förändringar som pågår i Chile.

På tidningen Chile Hoy:~ frågor lämnade Altamirano följande svar:

Vad har ni för uppfattning om valresultatet?

Valet blev en överraskning för de revolutionära krafterna. Innan valet trodde vi att vi skulle uppnå 40-41%. Vi trodde inte att vi skulle nå upp till 43,39%.

Ännu en gång överraskade oss folkets medvetande. Folkets medvetande och revolutionära gensvar är större än vad dess ledare tror, För övrigt bör vi beakta att Partido Radical var förenade med oss i kommunalvalen -72 då vi erhöll något mer än 49% av rösterna.

Separeringen innebär i röster nästan 3%. Därför är förlusten av röster i relation till det förra valet mycket obetydlig. Vi bör också komma ihåg att den revolutionära processen just hade börjat vid denna tidpunkt. De allvarliga ekonomiska svårigheterna existerade ännu inte. Inflationen hade hejdots. Det fanns tillräckligt med varor. Det var med andra ord en "gyllene" tid.

Nu, med alla de svårigheter och problem som existerar, bibehåller folkarmén sina styrkor intakta. De ökar kvalitativt sitt klassmedvetande och sin revolutionära kampvilja.

Altamirano och Allende

Högern har i sin anti-folkliga kamp haft två alternativ: att gå till öppet uppror eller att hindra regeringen i dess arbete och långsamt försöka förinta den.

Vilket alternativ har enligt Er uppfattning beförats i detta val?

Inget av alternativen. Krist-demokraterna erhöll lika många procent av rösterna som i presidentvalet, dvs cirka 28%; nationalistpartiet fick också oförändrat procenttal, cirka 29%. Detta är vad de uppnått efter två och ett halvt års blind, revanschistisk opposition, stödda av nordamerikanerna. De har inte vunnit en enda röst. Krist-demokraterna har tvärtom allvarligt skadat sin ställning som reformistiskt parti. Detta trots att herr Frei satsade allt under sina valresor i Chile, och trots att han som ex-president kunde väntas få större inflytande än Tomic som ställde upp i en kandidatur som på förhand var dömd att misslyckas. Trots detta kvarstod krist-demokraterna på samma nivå som för två och ett halvt år sedan.

Reaktionärerna förstår nu att de aldrig mer kan möta den samlade vänstern utan att stå enade. Den politiska centraliseringen är utagerad i Chile. Polariseringen kräver klara ställningstaganden.

Tycker Ni att det finns någon skillnad mellan den del av oppositionen som kallar sig demokrater och de reaktionära omstörtarna?

Just för ögonblicket kan man inte märka någon skillnad, därför att den förmodat teoretiskt demokratiska oppositionen förkroppsligas av krist-demokraterna. Jag sade förmodat, därför att mycket viktiga personer inom detta parti var inblandade i den komplott som avsåg att förhindra Allende från att bilda regering- i den illegala oktoberstrejken- i ekonomiska sabotage och nu även i svartbörsaffärerna. Men låt oss, för att se vart argumenten leder, anta att denna sektor av oppositionen, är demokratisk. Jag kan inte heller se kvalitativa skillnader mellan krist-demokraterna och de övriga sektorer inom UP som utgör CODE (den samlade oppositionen inför valet), därför att denna gruppering i själva verket är helt kontrollerad av Frei. Och Frei har som enda målsättning att återövrä presidentskapet. Och för att återövrä presidentskapet, behöver han som sagt, hjälp av högern och amerikanerna. Satt utifrån detta perspektiv kommer krist-demokraterna att fortsätta som förut. Om de då inte kommer att fungera som ledare för de mest extrema högergrupperna, kommer de åtminstone att medverka i deras aktioner för att inte förlora dessa gruppers stöd.

Anser ni det uteslutet att ni, som andra partier inom UP föreslagit, kan komma fram till en politisk överenskommelse med sektorer inom det krist-demokratiska partiet?

Vårt parti anser det vara uteslutet. Vi tror inte att det finns sektorer bland krist-demokraterna som kan frigöra sig från den kontroll som den dominerande reaktionära och proamerikanska gruppen utövar.

Vårt parti strävar efter att vinna de arbetare och bönder som fortfarande tror på deras politik. Vi är övertygade om att, om man genomför en folkomröstning på det sätt vårt parti föreslagit vid upprepade tillfällen- dvs kring konkreta frågeställningar, som tex om man skall återlämna de företag som övertagits eller satts under statlig kontroll- om gränsen för jorrexproprieringar skall sänkas från 80 till 40 ha- om arbetarnas reella inflytande i beslutsprocessen på olika nivåer, skulle vi vinna i denna folkomröstning. Inför en sådan motsättning skall

de grupper av arbetare och bönder som annars röstar med krist-demokraterna försvara sina klassintressen. Därför föredrar krist-demokraterna att förvillra de verkliga frågeställningarna i denna klasskamp.

De skulle göra det genom att föra in vaga begrepp om frihet och demokrati. De vet att om de tar upp frågor som har med verkligheten att göra, skulle de förlora folkets stöd.

Innebär UP:s framgång i valen en garanti för socialisterna att fortsätta framåt utan eftergifter?

Enligt vår uppfattning ja. Ett samarbete till höger skulle försvaga "folk-rörelsens" nuvarande styrka. Det skulle splittra arbetarklassen och utarma den ideologiskt. Detta bevisades vid oktoberstrejken. Utan den tror jag att våra röstetal skulle ha varit lägre. Som vi framfört vid upprepade tillfällen tidigare, medförde Åkeriägarnas strejk i oktober en avsevärt större medvetenhet hos bönderna och arbetarklassen. Den var en bekräftelse av vad man teoretiskt hade kunnat förutse- nämligen att vi befinner oss i en våldsam klassammandrabbning; att borgarna inför denna sammandrabbning tillgriper alla medel för att störta eller oskadliggöra regeringen. Under oktoberkrisen fick folket genom egen erfarenhet uppleva vad denna klasskamp innebär- hur företagarna rustade sig- hur den nord-amerikanska dollarn strömmade till för att finansiera detta icke öppet deklarerade krig. Man såg hur det reaktionära våldet slog omkring sig i städerna och på landsbygden.

Ju mer medveten arbetarklassen och bönderna blir om sin "makt", om att de är processens verkliga huvudpersoner, och att det är borgarklassen som är fienden som motsätter sig skapandet av en folklig makt och ett socialistiskt samhälle, ju mer medvetenheten om detta befästs hos bönderna och arbetarklassen- desto mer kommer stödet för folkfronts-regeringen att öka. Då kommer det att uppstå ett större samförstånd mellan folket och regeringen, mellan regeringen och revolutionen.

Folket, regeringen och revolutionen är, som en katolik skulle uttrycka det, tre olika personer, men en enda Gud. De utgör oskiljaktiga enheter för processens fortsatta gång. Enligt vår uppfattning skulle varje eftergift försvaga grundvalarna för denna historiska utveckling i Chile.

Vilken uppfattning har socialistpartiet i polemiken kring den "offentliga sektorn" och de folkstyrda distributionskanalerna?

Generellt sett har vi ansett att inget företag som satts under statlig kontroll skall återlämnas annat än i de fall då arbetarna själva vill det. Vi anser att en utvidgning av den "offentliga sektorn" förstärker folkfrontsregeringen och ökar arbetarnas klassmedvetenhet. För att återigen ta oktoberkrisen som exempel: - om regeringen inte hade haft en så stor "offentlig sektor" och om det inte funnits en så stor klassmedvetenhet, skulle det varit ytterligt svårt att stå emot angreppen ifrån den inhemska yanqui-allierade borgarklassen. Ju större den "offentliga sektorn" är och ju fler folkliga maktstrukturer som uppstår på landsbygden och i städerna - desto större möjligheter kommer det att finnas att störta reaktionärerna. Det har framkommit argument ifrån högerhåll och t o m bland kamrater inom folkfronten att vi inte borde utöka den "offentliga sektorn" så länge produktiviteten inte höjs. Vi anser att en sådan uppfattning är felaktig, såväl ur politisk som ur ekonomisk synvinkel. Den "offentliga sektorn" är relativt sett effektiv och produktiviteten har ökat.

För övrigt tvingas man konstatera att det föreligger allvarliga försörjningsproblem till följd av den svåra situation landets utrikeshandel befinner sig i. Det åligger inte den "offentliga sektorn" eller de arbetare som arbetar vid dessa företag att lösa dessa problem. Detta får inte tolkas som att arbetsdisciplinen effektiviteten och den "nya andan" inte borde förbättras. Ur politisk synvinkel innebär omfattningen av denna sektor en möjlighet att framgångsrikt slå tillbaka varje konspiration från borgarna, stödda av USA-imperialismen. Därför är vi ivriga förespråkare, inte bara för att behålla, utan också utvidga den "offentliga sektorn".

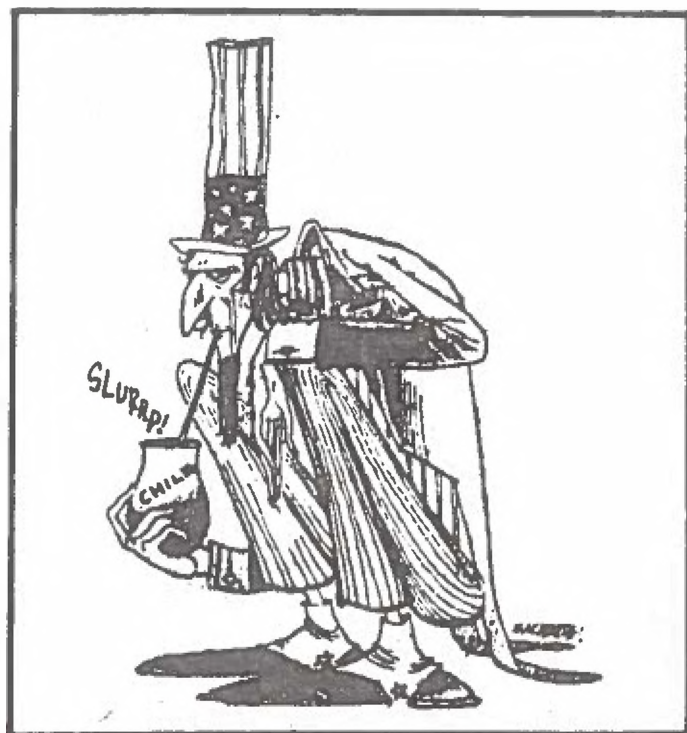
Tror Ni att det är nödvändigt, nu efter valet, att formulera en ny politik gentemot medelklassen?

Vi socialister har redan sagt att medelklassen inte kan vinnas för den revolutionära processen genom löften om en levnadsstandard som många gånger är omöjlig att upprätthålla i ett underutvecklat land. Medelklassen stöder alltid den segrande klassen. Därför kommer det att bli regeringens styrka som drar medelklassen till sig och dess egen svaghet som för den i reaktionär riktning. Valet

visade att viktiga sektorer inom medelklassen stöder oss på en ideologisk och humanistisk övertygelse och medvetenhet om det historiskt betydelsefulla i processen. Ju mer den proletära ideologin kommer att tränga igenom och det skapas nya livsvärden för medelklassen, desto mer kommer den att integreras i övergången från kapitalism till socialism.

Vilken är den viktigaste lärdomen från Er valkampanj?

Att konkret uppleva arbetarklassens medvetandegöring och konstatera djupet av de förändringar som skett i landet. Detta omöjliggör att detta land kommer att styras av en reformistisk regering. Reformismens väg är definitivt stängd i Chile. Det enda alternativet är socialism eller fascism.

P C INFÖR VALET

DEN 28 FEBRUARI AVSLUTADE KOMMUNISTPARTIETS SEKRETERARE
CORVALAN SIN VALKAMPANJ MED ETT RADIOTAL. VI CITERAR HÄR
DELAR AV DETTA TAL

"Grupper, inom oligarkin, i maskopi med den nordamerikanska imperialismen, strävar efter att störta regeringen, oberoende av valresultatet den 4 mars. Detta är inget löst påstående. Många deklarationer och uttalanden från höga funktionärer inom högern bekräftar detta."

"Vi vill fortsätta uppbyggandet av den offentliga sektorn och som tidigare skilja på de olika ägandeformerna. För att stimulera produktionen inom den privata sektorn förordar vi ett system som innebär vinstgivande och justerbara priser. Vi hävdar också att det måste vidtas åtgärder så att företagen inom den offentliga sektorn går med vinst. Det är nödvändigt för att arbetarnas levnadsstand ska höjas och för att företagen ska kunna utvidgas och ge sitt bidrag till skattemyndigheterna".

"Vi vill förändra formerna för arbetardeltagande. Fackföreningarna är arbetarnas huvudorganisationer. Där ligger deras huvudsakliga funktion. Vi vill att fackföreningarna skall ha ett reellt deltagande i beslutsprocessen, direkt i företagets styrelser, framförallt inom den offentliga sektorn."

"Vi stöder naturligtvis JAP(råden för kontroll av livsmedelsdistribution och livsmedelspriser), bonderåden, försvarskommittéerna och varje organisation som skapas av folket och svarar mot dess behov. Vi stöder dessa organisationer, som är frön och initialformer för en reell arbetarmakt när de skapas utan sektarism och som huvudmålsättning har att lösa folkets konkreta problem, inte skada regeringens arbete, som ledarna inom MIR föresatt sig."

"Vi vill minska maximisterleken på de privata jordegendomarna till 40 ha samt garantera existensen av de mindre egendomarna som också ger sitt bidrag till den nationella ekonomin."

"Det är viktigt att landet får en enkammarriksdag, en ny konstitution och en ny juridisk makt som stöder de sociala förändringarna och inte hindrar det nationella framåtskridandet?"

"En viktig grupp inom medel klassen stöder folkfrontsregeringen. Vi måste utveckla detta stöd och arbetarklassens allianser."

"Valen den 4 mars är betydelsefulla. Men erövringen av den politiska makten sker utan tvekan genom ett fullständigt deltagande av arbetarklassen i revolutionsprocessen, i den samhällseliga administrationen, i företagets styrelse och regeringens politik."

"Om de reaktionära omstörtarna lyckas bryta den konstitutionella ordningen och börja vandalisera - då kommer vårt parti och vårt ungdomsförbund att resa sig som en enda man - beredda att t o m offra livet i försvar för regeringen. Om det ögonblicket kommer - då kommer kommunistpartiet och dess ungdomsförbund att ställa upp med hela sin organisation, disciplin, kampförmåga, revolutionära kampiver, patriotism och sitt mod, mot folkets fiender".

ORDLISTA

UP = Unidad Popular = Folkfronten

Följande partier ingår i UP;

PS = Socialistpartiet

PC = Kommunistpartiet

IC = Kristna Vänstern

MAPU = En Vänsterutbrytning ur krist-demokraterna

PR = Radikalerna

API = Oberoende Folkaktionen

CODE = Oppositionens enhetsfront inför valet

Följande partier ingår:

PDC = Kristliga Demokratiska Partiet

PN = Nationalpartiet

PIR = En högerutbrytning ur radikalerna

DR = "- "-

MIR = Utomparlamentarisk vänsterrevolutionär rörelse

Patria y Libertad = Fascistisk grupp

JAP = Kontrollråd; sköter priskontroll, distribution av förnödenheter m.m

Comandos Comunales = Försvarskommittéer för mobilisering och samordning
av de lokala organen för folkmakt

Area social = den förstatligade delen av näringslivet

Frei = ledare för krist-demokraterna, f.d president

Tomio = f.d ledare för krist-demokraterna

Jarpa = Nationalpartiets ledare

Altamirano = Socialistpartiets generalsekreterare

Corvalán = Kommunistpartiets generalsekreterare

Enríquez = MIR:s generalsekreterare

1
2
3
4

5
6
7
8

FOLKETS KAMP

**FÖR
REELL
MAKT !**

